

Arrest

nr. 105 756 van 24 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 22 juni 2013 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 juni 2013 tot teruggedrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 juni 2013 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster komt op 21 juni 2013 met vlucht SN359 aan op de luchthaven te Zaventem. De grensinspectiediensten stellen vast dat verzoekster verklaart naar Rome door te reizen om schoenen te gaan kopen doch dat zij geen bewijsstukken kan voorleggen waaruit op duidelijke wijze zakelijke contacten blijken en zij niets kan preciseren over de aan te kopen schoenen en dat verzoekster in het

bezit is van een visum voor toeristische doeleinden terwijl zij verklaart zaken te doen in Rome, zodat het verblijfsdoel en de verblijfsomstandigheden van verzoekster niet duidelijk zijn.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 21 juni 2013, op basis van de vaststellingen die werden gedaan door de politiediensten, de beslissing tot terugdrijving. Dit is de bestreden beslissing.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2.2. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 4.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is verzoekster van haar vrijheid beroofd met het oog op haar terughouding. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Het uiterst dringend karakter wordt ook niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en

van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het recht van verdediging en van het proportionaliteitsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

3.3.2.2. Verzoekster betoogt allereerst dat de bestreden beslissing niet rechtsgeldig is. Zij baseert zich hiervoor op de afdruk van de bestreden beslissing zoals deze werd overhandigd aan haar raadsman en stelt op basis hiervan dat de beslissing geen datum en uur vermeldt wanneer deze is genomen en dat op de eerste pagina geen melding wordt gemaakt van de ondertekenaar. Tevens stelt zij dat de beslissing noch de handtekening en de datum van handtekening van haarzelf bevat noch de stempel en de vermeldingen van de grenscontroleambtenaar.

In zoverre verzoekster stelt dat de bestreden beslissing ongedateerd is, mist haar betoog feitelijke grondslag. Zowel uit de bestreden beslissing zoals deze is terug te vinden in het administratief dossier en de overige stukken van het dossier als uit de afdruk van deze beslissing die haar raadsman ontving,

blijkt op duidelijke wijze dat deze beslissing is genomen op 21 juni 2013 door attaché G. P. Aldus blijkt op duidelijke wijze zowel de datum van de bestreden beslissing als de steller van de akte, wiens bevoegdheid als dusdanig door verzoekster niet wordt betwist. De Raad merkt verder op dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij lijkt aan te geven dat het uur van het nemen van de bestreden beslissing dient te worden vermeld opdat sprake zou zijn van een rechtsgeldige beslissing. Het gegeven dat verzoeksters raadsman verder een afdruk van de bestreden beslissing ontving waarop de naam van de grenscontroleambtenaar niet staat vermeld en waarop evenmin de (datum van) handtekening en/of stempel van verzoekster en/of de grenscontroleambtenaar staat vermeld, lijkt verder evenmin aan te tonen dat de bestreden beslissing niet rechtsgeldig is. In dit verband dient er ook op te worden gewezen dat de inspecteur van de grenspolitie niet de steller van de akte is, nu de bestreden beslissing is genomen door attaché G. P., doch enkel de beslissing ter kennis heeft gebracht aan verzoekster. Er kan niet worden aangenomen dat een beslissing niet rechtsgeldig is omdat hierop de gegevens en/of handtekening van de vreemdeling zelf en de betekenaar niet staan vermeld. Ook waar verzoekster stelt dat zij geen kennisgeving heeft ontvangen, of minstens geen kopie van de kennisgeving, kan de Raad enkel vaststellen dat zij aldus nog niet aantoonst dat de bestreden beslissing op zich niet rechtsgeldig zou zijn.

3.3.2.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat op het eerste zicht de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.3.2.4. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing en betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van het tevens geschonden geachte artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de *in casu* bestreden beslissing – luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

[...]”

Voormelde bepaling laat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding toe om, behoudens de in een internationaal verdrag of de wet bepaalde afwijkingen een vreemdeling terug te drijven wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Verzoekster geeft aan dat zij helemaal niet heeft gezegd dat zij voor zaken naar Italië ging, maar enkel heeft willen aangeven dat zij hoopte aldaar schoenen te kopen aan een goede prijs in zoverre zij naar Rome – zijnde een stad die bekend staat om haar modewinkels – ging om te winkelen. Zij is hierbij aldus van mening dat haar verklaringen niet correct zijn begrepen waar aan haar intenties van aankopen en ‘shopping’ een draagwijdte is gegeven die niet verenigbaar zou zijn met de door haar gebruikte termen. Zij betoogt dat het niet verboden is voor een toeriste om te hopen goede koopjes te doen en dat dergelijke aankopen niet onverenigbaar zijn met een toeristisch verblijf. Zij stelt dat vele toeristen voor hun aankomst niet weten waar zij zullen gaan winkelen en niet beschikken over contacten of offertes. Zij voert aan dat de motivering van de bestreden beslissing disproportioneel is wat betreft de vereiste van voorbereiding van de reis en dit ten opzichte van het toeristisch doel van de reis en de hierbij geplande ‘shopping’.

De Raad stelt vast dat verzoekster als dusdanig een *a posteriori* uitleg geeft aan haar verklaringen. Op grond van de door haar afgelegde verklaringen zoals opgenomen in het verslag van de grenspolitie blijkt

dat verzoekster wel degelijk aangaf handel te doen in Congo en dat zij als reismotief “*zaken te Rome*” opgaf. Op het eerste zicht dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar verklaringen niet correct zijn weergegeven in de bestreden beslissing en dat zij de vaststellingen zoals weergegeven in de motivering van de bestreden beslissing niet weerlegt en niet aantoonst dat verweerder op grond van de weergegeven vaststellingen op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat geen documenten voorliggen ter staving van het voorgenomen verblijf of de verblijfsomstandigheden.

Verzoekster maakt *prima facie* niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt krachtens artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Enige manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt op het eerste zicht dan ook niet.

3.3.2.5. Nu op het eerste zicht geen kennelijke wanverhouding blijkt tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.2.6. Aan de hand van haar uiteenzetting toont verzoekster verder op het eerste zicht evenmin aan dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur zou zijn geschonden.

3.3.2.7. De Raad wijst er daarnaast op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 28 juni 2011, nr. 214.223). Verzoekster kan ook geenszins voorhouden dat zij niet in de mogelijkheid was om haar reismotieven nader toe te lichten voorafgaand aan de bestreden beslissing, nu uit het administratief dossier blijkt dat zij bij aankomst te Zaventem hiertoe wel degelijk de nodige toelichting heeft kunnen verstrekken.

3.3.2.8. Artikel 5 van het EVRM houdt een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in en heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. De Raad merkt in dit verband op dat de bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoekster niet wordt toegelaten tot het Belgische grondgebied. Niets verhindert haar evenwel om elders heen te gaan. Er blijkt niet dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op artikel 5 van het EVRM om de bestreden beslissing aan te vechten of dat zij op dienstige wijze kan verwijzen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg over de rechtmatigheid van een vrijheidsberoving.

Het enig middel is niet ernstig.

Verzoekster voert geen ernstig middel aan tegen de bestreden beslissing.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Als moeilijk te herstellen ernstig nadeel roept verzoekster in dat haar het voordeel van haar visum wordt ontnomen, geldig van 10 juni 2013 tot 4 juli 2013, en aldus van haar reis naar Rome gedurende deze periode. Zij wijst erop dat zij als gevolg van de bestreden beslissing niet op het Europese grondgebied kan verblijven, op de door haar vooropgestelde data die haar pasten. Verder stelt zij dat zij als gevolg van de bestreden beslissing zal worden gesignaleerd aan de grenzen als ongewenst persoon, hetgeen latere reizen naar het Schengengrondgebied die zij de komende jaren plant, zal verhinderen.

De Raad wijst erop dat het verlies van een vakantie of geplande reis of een loutere verstoring van vakantieplannen of zakelijke plannen niet kan worden beschouwd als een nadeel dat moeilijk te herstellen is. De bestreden beslissing verhindert verzoekster immers niet om in de toekomst – voor zover zij beschikt over de vereiste documenten – haar reisplannen te verwezenlijken. In dit verband wijst de Raad er ook op dat verzoekster nalaat aannemelijk te maken dat zij – als gevolg van de aangevochten beslissing tot teruggrijping – zal worden gesignaleerd aan de grenzen als ongewenst persoon. Dit betoog is louter hypothetisch. Met het aangevoerde betoog wordt bijgevolg op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster met enig concreet gegeven of overtuigend argument aangetoond.

3.5. Dienvolgens is niet voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

de heer T. BARBÉ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. BARBÉ

I. CORNELIS